

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: M. T.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2021, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-ZA05-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou včas podanou žalobou rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 25. 8. 2021, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-ZA05-2021, kterým mu správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Úvodem žalobce sdělil, že dne 4. 7. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto žalovaným tak, že se žádost žalobce zamítá jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
3. Předně žalobce namítá, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zákonná ustanovení, a to § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen jako „správní řád“) tím, že nezjistil stav věci v dostatečné míře bez důvodných pochybností v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Ve vazbě na to žalobce namítá porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a hodnotil dostupné podklady pro vydání rozhodnutí tendenčně. Dále má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tedy je v nesouladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Zároveň žalobce poukazuje na § 14a zákona o azylu a je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy.
4. Žalobce vzpomíná rovněž základní zásady správního řízení vyjádřené v § 2 an. správního řádu. Konkrétně vyzdvihuje zákonný požadavek na individualizaci správního řízení a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zásada individualizace vyžaduje, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu, což znamená, že správní orgán je povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žadatele. Správní orgán je tak povinen přihlížet ke všemu, co vyšlo v průběhu správního řízení najevo. Žalobce tvrdí, že veškeré skutečnosti a úvahy, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, je žalovaný povinen ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu uvést ve svém rozhodnutí.
5. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné, neboť žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, čímž porušil ustanovení zákona o azylu. Konkrétně se žalobce vyjádřil, že se obává návratu do země původu, protože byl v Gruzii členem strany, podporoval bývalého prezidenta a v důsledku toho jej pronásledují příslušníci vládnoucí strany. Tyto skutečnosti však žalovaný dle názoru žalobce nezjišťoval, přestože v souladu s § 3 správního řádu měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu.
6. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dle názoru žalovaného pouze snaha legalizovat pobyt v České republice a žádné jiné důvody žalobce správnímu orgánu v průběhu správního řízení nesdělil. Žalovaný tak považuje žalobu za zcela účelovou.
8. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.

10. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 4. 7. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 8. 2021 žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
11. Ze správního spisu krajský soud vzal za zjištěné následující skutkové okolnosti. Dne 14. 7. 2021 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu a sdělil, že je státním příslušníkem Gruzie a křesťanského vyznání. K otázce ohledně politického přesvědčení výslovně uvedl, že „nemám, o politiku se nezajímám“. Je vdovec a má dvě děti, z nichž jedno žije v Gruzii a druhé v České republice. Z Gruzie do České republiky odcestoval žalobce dne 11. 4. 2021 bez platného víza přes Polsko. Žalobce k důvodům pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že 4 roky neviděl svou dceru, proto za ní přicestoval do České republiky, kde by chtěl nadále pobývat a legalizovat svůj pobyt.
12. Ze správního spisu je dále zjistitelné, že byl s žalobcem za účelem zjištění stavu věci proveden pohovor, jehož průběh je zachycen v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 7. 2021. Při pohovoru žalobce zmínil, že do České republiky přijel dne 11. 4. 2021 za svojí dcerou a vnučkou, přičemž dále uvedl, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu v České republice, aby u dcery mohl po nějakou dobu žít. K otázce, zda byl žalobce v zemi původu stíhán a zda měl problémy s tamními státními orgány, žalobce sdělil, že nikoliv. Žalobce potvrdil, že zmínil všechny důvody, pro které o udělení mezinárodní ochrany žádá. Rovněž žalovaný vyzval žalobce k doložení tvrzení a důkazů na podporu svých tvrzení, přičemž žalobce této možnosti nevyužil.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, je snaha o legalizaci pobytu v České republice, aby mohl pobývat v blízkosti své dcery, se kterou se několik let neviděl. Správní orgán uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a dále z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně bezpečnostní a politické situace v Gruzii. Konkrétně vycházel z Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020. Žalovaný vzal v potaz, že Gruzie je zařazena na seznam bezpečných zemí dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Důsledkem zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu je předpoklad, že v Gruzii soustavně nedochází k pronásledování, mučení a nelidskému zacházení či svévolného násilí a k ozbrojeným konfliktům. Žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že v jeho konkrétní situaci Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze. To také posoudil v souvislosti s uvedenou výpovědí a uvedl, že legalizace pobytu v České republice nemůže představovat relevantní azylový důvod.
14. Krajský soud vycházel v dané věci mj. z následujících ustanovení zákona. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se posoudí žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná, „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“

15. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že: „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
16. Námitka žalobce, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, není důvodná. Dle 16 odst. 2 platí, že při posuzování žádostí žadatelů, kteří pocházejí z bezpečné země původu, žalovaného netíží povinnost posuzovat důvody dle § 14a zákona o azylu.
17. Zákon zavazuje žalovaného zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi považovat za bezpečnou nelze. Gruzie je v souladu s vyhláškou č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za bezpečnou zemi původu, proto bylo na žalobci uvést v průběhu správního řízení všechny rozhodné skutečnosti, které jsou z azylových důvodů relevantní a jsou způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země. Shodně se vyjádřil Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž je uvedeno, že „žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“
18. Není tedy úkolem žalovaného vyhledávat za žalobce všemožné důkazy, týkající se nadto skutečností, které s žalobcem uvedenými důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nesouvisí. Námitka, že žalovaný nezjistil v zákonem požadované míře stav věci v souladu s § 3 správního řádu tak není důvodná, neboť žalobce uvedl v průběhu správního řízení, že se o politiku v zemi původu nezajímá a za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil snahu legalizovat svůj pobyt za účelem žít v blízkosti své dcery. Žalovaný se vypořádal s tvrzeními, které žalobce sdělil v průběhu správního řízení, přičemž učinil logický závěr, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem a nad rámec zákonného požadavku si opatřil informace ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020. Ve vazbě na výše uvedené nelze přisvědčit ani námitce, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Krajský soud je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného nedostatkem důvodu netrpí, neboť byl se žalobcem proveden pohovor, při kterém mu žalovaný umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z Gruzie a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pohovoru jasně vyplynulo, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu v České republice, přičemž žalobce

nesdělil důvody, které by nasvědčovaly možnému politickému pronásledování ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Naopak, žalovaný měl možnost se k tématu politické situaci vyjádřit, a k této věci uvedl, že politické přesvědčení nemá a o politiku v Gruzii se nezajímá. Žalovanému rovněž nelze vytknout, že by v žalobcově případě nepostupoval dostatečně individuálně, neboť se se všemi jednotlivými tvrzeními žalobce vypořádal a neměl povinnost vyhledávat jiné možné důvody, pro které žalobce může požádat o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud k této otázce ve svém rozhodnutí ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 103/2011-59 uvedl, že: „Žadatel tedy musí při podání žádosti či následně v průběhu správního řízení uvést (i bez užití právnické terminologie) natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly obstát jako hodné zvláštního zřetele, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá. V průběhu řízení musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, o které svoji žádost opírá, teprve na jejich základě správní orgán relevantnost toho kterého důvodu posoudí.“ Pokud je určitá země označena za bezpečnou zemi původu, je na straně žalobce zvýšeno důkazní břemeno a je na něm, aby prokázal, že zemi v jeho případě za bezpečnou považovat nelze. S tím neodlučitelně souvisí povinnost žadatele tvrdit rozhodné skutečnosti, které tuto domněnku o bezpečnosti země vyvrací. Pokud žalobce v průběhu správního řízení uváděl naprosto odlišné důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze žalovanému vyčítat, že se jinými důvody nezabýval. Krajský soud rovněž neshledal ospravedlnitelný důvod, který by vysvětloval neuvedení politických důvodů již v řízení před správním orgánem, neboť při pohovoru byl žalobce na politické přesvědčení dotázán a jeho relevanci z pohledu azylových důvodů si musel být schopen uvědomit. Krajský soud je přesvědčen, že v případě žalobce, který ve své žalobě poprvé uvedl důvody, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a které by mohly svědčit o možném politickém pronásledování z důvodu podporování jisté politické strany, je tak nutné označit za účelové i s ohledem na skutečnost, že žalobce v pohovoru nejenom že uváděl zcela jiné důvody, ale rovněž výslovně vyjádřil svůj nezájem o politické dění.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. ledna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně